

Arrest

nr. 198 541 van 7 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & C. HAUWEN
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 3 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LIPPENS *loco* advocaat D. ANDRIEN en advocaat C. HAUWEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 augustus 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 augustus 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 31 augustus 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 9 mei 2017.

1.3. Op 31 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn Habchite, in het noorden van Libanon op 5 april 1981, de Libanese nationaliteit te bezitten en sjiitisch moslima te zijn. U bent niet praktiserend.

Uw moeder is soennitisch, uw vader is sjiitisch. U heeft drie zussen en twee broers. Op 22 juli 2008 bent u getrouwd met E.(...) H.(...) A.(...), die de Libanese nationaliteit heeft en christen is. Jullie oudste dochter E.(...) H.(...) A.(...) is geboren in Zgharta op 28 mei 2009, jullie jongste dochter C.(...) is geboren in Elsene op 12 maart 2017. Sinds uw geboorte tot en met uw vertrek verbleef u op verschillende plaatsen in het Noordwesten van Libanon.

Tot 2002 woonde u in uw dorp Habchite, samen met uw ouders, uw drie zussen en twee broers. Vervolgens ging u naar Zgharta met uw familie, behalve uw zus M.(...) omdat ze getrouwd was. In 2007 keerde u terug naar uw dorp tot 2008. Daarna verbleef u tot 2010 in Batroun samen met uw man en met uw dochter A.(...), vervolgens tot 2013 in Dawra met uw man en dochter en daarna bent u met uw man en dochter verhuisd naar Rashin, Zgharta.

U behaalde uw universitair diploma rechten aan de Libanese Universiteit te Tripoli. Na uw afstuderen heeft u zich geregistreerd bij de orde van de advocaten. Van 2011 tot 2014 heeft u stage gedaan, waarbij u correctionele en burgerrechtelijke zaken deed. Daarna heeft u gewerkt tot voor uw vertrek, u deed burgerrechtelijke zaken. U werkte tot begin 2016. Uw kantoor was gevestigd in Tripoli, maar u heeft in verschillende rechtbanken gewerkt, zoals in Amioen, Zgharta, Beiroet, Junie en Batroun.

In de zomer van 2002 leerde u uw man kennen. U leerde hem kennen via uw burens in Zgharta. Uw man kwam vaak langs als gast bij uw familie waar u verbleef. In 2003 begonnen jullie een relatie en zagen jullie elkaar twee à drie keer per week. Hij kwam naar uw universiteit waar jullie elkaar ontmoetten in een café vlakbij uw campus. In het academiejaar 2006-2007, het jaar dat u afstudeerde, zei u tegen uw ouders dat u met hem wilde trouwen. Uw vader was hiermee niet akkoord en jullie verhuisden terug naar jullie dorp. Op een dag kwam uw vriend terug langs waarna u door de imam werd opgezocht die u zijn mening kenbaar maakte, doch u gaf hem duidelijk te verstaan dat u het niet met hem eens was en u, ongeacht zijn geloof, van uw vriend hield. Op 21 juli 2008, een dag vóór uw huwelijk, kwamen uw oom, een imam en een paar mannen van Hezbollah naar het huis van uw grootvader waar uw tante en uw broer aanwezig waren. Ze waren op zoek naar u. Uw broer werd meegenomen en werd diezelfde dag nog teruggebracht. Dit hoorde u 's avonds van uw tante via de telefoon. De volgende dag bent u zonder problemen kunnen trouwen. Drie à vier dagen na uw huwelijk werd uw man door uw buurman telefonisch op de hoogte gebracht dat er een mannen rondreden rond jullie huis. Een maand na uw huwelijk begon uw man telefoontjes van onbekenden te krijgen, soms meermaals per maand, soms meermaals per week. Deze krijgt hij tot op heden nog steeds. Na de zomer van 2014 ontving ook u telefoontjes. Dit omdat u van nummer veranderd was en dit had doorgegeven aan de orde van de advocaten. Verder geeft u aan dat u, naast de telefoontjes, benaderd bent geweest door personen. Zowel op straat als op uw werk. Rond februari, maart 2015 werd er een laatste keer naar u gevraagd op uw werk door mensen die bijvoorbeeld vroegen of u een dossier wilde bekijken. U sprak niet met deze mensen af, u heeft deze nooit gezien. U heeft geen stappen ondernomen dit te melden aangezien dit volgens u geen resultaat zou opleveren. Tevoren had u immers wel eens met een verantwoordelijke gesproken, maar deze had te kennen gegeven in dezer niets te kunnen ondernemen zonder tastbaar bewijs. In juni 2016 vertelde u tegen uw moeder en uw zus dat u zwanger was.

Uw man verblijft momenteel nog in Libanon. U geeft aan dat hij het huis niet verlaat en dat hij in jullie dorp blijft. Hij werd nog een paar keer opgebeld door een onbekende. Hij is niet mee naar België gekomen daar hij geen werk heeft, geen bedrag op zijn rekening en geen verzekering. Dat zijn volgens u de voorwaarden.

Op 28 augustus bent u samen met uw dochter A.(...), u was toen ook zwanger van uw dochter C.(...), via de luchthaven van Beiroet met het vliegtuig naar België gekomen. U had een toeristisch Schengenvisum, dat u in augustus 2016 had aangevraagd. U heeft geen problemen ondervonden op de

luchthaven. Op 28 augustus 2016 bent u aangekomen in België. Op 31 augustus 2016 heeft u asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: originele paspoorten met Schengenvisum van u en uw dochter A.(...), uw identiteitskaart, een uittreksel burgerlijke stand, geboortekte en doopcertificaat dochter C.(...), familiesamenstelling en huwelijkscertificaat, attest school dochter A.(...) Libanon en documenten over uw studie en beroep van advocaat. Na het gehoor liet uw advocaat nog een schrijven toekomen met daarop links naar artikels en rapporten over interreligieuze huwelijken in Libanon en discriminatie van vrouwen.

U stelt niet naar Libanon te kunnen terugkeren omdat u vreest dat u, ofwel de kinderen zullen sterven, ontvoerd worden of gefolterd worden. U vreest uw vader, oom, imam en de inwoners van uw dorp.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U geeft aan dat de interreligieuze relatie met uw echtgenoot de grondslag van uw vrees is. Zo verklaart u dat het feit dat u sjiitisch moslima bent en uw man christen is, niet aanvaard wordt waar u leefde.

Vooreerst merkt het CGVS op dat u verschillende gebeurtenissen aanhaalt die u zelf niet persoonlijk ervaren heeft. Zo verwijst u naar het voorval waarbij gewapende mannen, uw oom en een imam binnenvielen in het huis van uw grootvader. Uw tante bracht u hiervan op de hoogte (CGVS p.6, 9, 10). Daarnaast verwijst u naar het telefoongesprek tussen uw man en uw buurman waarin uw buurman liet weten dat er een paar mannen rondreden rond uw huis (CGVS p.6, 10). Vervolgens zegt u dat uw man sinds 2008 dreigtelefontjes ontving (CGVS p.6, 7, 10, 11). Om uw asielrelaas te ondersteunen verwijst u naar deze gebeurtenissen. Evenwel hoeft het niet te verwonderen dat het CGVS aan deze gebeurtenissen slechts een beperkte waarde hecht daar u uw vrees koppelt aan verschillende gebeurtenissen die u zelf niet persoonlijk ervaren heeft. Bovendien, u de kans geboden om te overtuigen wat betreft deze gebeurtenissen, blijft u hier in gebreke en dit om onderstaande redenen.

U geeft aan dat u op 21 juli 2008, een dag vóór uw huwelijk, door uw tante op de hoogte werd gebracht dat uw oom, een imam en gewapende mannen bij uw grootvader langskwamen om u te zoeken. Volgens uw verklaringen is de reden waarom ze u zochten, dat ze uw huwelijk wilden belemmeren dat de dag nadien zou plaatsvinden (CGVS p. 9). U gevraagd wie die gewapende mannen waren, zegt u dat u één van hen kent. U noemt deze bij naam, M.(...) Q.(...) behorend tot Hezbollah (CGVS p.9). U gevraagd te vertellen wat u over hem weet, schetst u in algemene bewoordingen dat hij een inwoner van het dorp is en dat hij, volgens de mensen, in een veiligheidsbedrijf in Beiroet werkt (CGVS p.9). U gevraagd wat zijn functie binnen Hezbollah is, zegt u dat u hierover geen idee heeft (CGVS p.9). Hoewel u aangeeft dat u M.(...) Q.(...) kent, komt u niet verder dan zeer beperkte informatie en te verwijzen naar wat de mensen zeggen. Daarnaast zegt u dat uw broer werd meegenomen (CGVS p.9). U gevraagd hier meer over te vertellen zegt u "Ze hebben niets met hem gedaan, ze zochten mij, daarna keerden ze terug naar mijn grootvader" (CGVS p.9). U vervolgens gevraagd wat de reactie van hen was toen ze u niet vonden, zegt u "Volgens hen zochten ze overal, hebben ze een huiszoeking verricht, toen ze niemand vonden, namen ze hem mee en gingen ze weg." (CGVS p.9). U gevraagd wat er daarna gebeurde zegt u "Dat weet ik niet, ze keerden terug naar het dorp" (CGVS p.9). Het CGVS is van mening dat u wou doen verstaan dat ze u via uw broer onder druk wilden zetten om u te vinden en zo uw huwelijk te belemmeren. Evenwel heeft u hierin niet kunnen overtuigen daar er weinig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen. Het feit dat uw broer werd meegenomen om hem daarna, zonder meer, terug te brengen naar uw grootvader ondermijnt de aannemelijkheid van dit gebeuren. Daarnaast heeft u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ; Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5) niets verteld over deze inval bij uw grootvader, noch over het feit dat uw broer zou zijn meegenomen. U hiernaar gepeild, zegt u dat ze u dit niet gevraagd hebben (CGVS p.10). Het CGVS aanvaardt deze verklaring niet aangezien u beweert dat hierbij gewapende mannen betrokken waren en uw broer werd meegenomen. Er wordt dan van u verwacht dit te vermelden daar dit toch wel een ingrijpende gebeurtenis is die u heeft vernomen van uw tante en die de kern van uw relaas betreft. Het feit dat u deze gebeurtenis niet vermeld heeft bij DVZ ondermijnt mede de geloofwaardigheid van dit incident daar een dergelijk gegeven essentieel is om uw vrees aannemelijk te maken.

U geeft aan dat u op 22 juli 2008 zonder problemen met uw echtgenoot bent kunnen trouwen (CGVS p.10). Dit feit, dat uw huwelijk probleemloos verliep, vindt het CGVS opmerkelijk in het licht van bovenvermelde verklaringen. Daarenboven kan er de bedenking gemaakt worden dat het toch weinig aannemelijk is dat uw familie dusdanig lang zou wachten alvorens effectief actie te ondernemen: u stelt immers uw toekomstige echtgenoot tijdens uw universitaire studies te hebben leren kennen en in die periode met hem samen te zijn geweest. Uw ouders waren op de hoogte van dit contact en na uw afstuderen zou u zelfs aan hen de toestemming hebben gevraagd te mogen trouwen, waarop uw vader met het gezin terugkeerde naar jullie dorp hopende dat u hem zo zou vergeten. Ook de imam zou tevergeefs geprobeerd hebben u 'tot inzicht te doen komen', doch tevergeefs (CGVS p.5-6, 9). Dat uw familie dan al die tijd een toch eerder afwachtende houding aannam, wekt dan ook verbazing.

Daarnaast geeft u aan dat uw man telefonisch op de hoogte werd gebracht door uw buurman over het feit dat er mensen rondreden. Uw buurman belde uw man een drie à vier dagen na jullie huwelijk op (CGVS p.10). U gevraagd te vertellen waarover dit ging, zegt u dat hij niets weet over de inwoners van uw dorp (CGVS p.10). Daarna gevraagd wat uw reactie op dit telefoontje was, voegt u nog toe dat uw buurman gezegd zou hebben dat deze persoon wel zeer machtig zal zijn (CGVS p.10). U gevraagd dit te verklaren, zegt u "Hij heeft het in het algemeen over personen die langskwamen, hoogstwaarschijnlijk inwoners van ons dorp." (CGVS p.10). U heeft niet kunnen hard maken dat er daadwerkelijk mensen rond uw huis reden. Ten eerste omwille van het feit dat u dit onrechtstreeks, via het telefoontje van uw buurman naar uw man, te weten kwam. Ten tweede daar u zeer vage beschrijvingen geeft van wat u ter ore kwam. Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS, op basis van deze verklaringen, bijzonder weinig geloof kan hechten aan dit door u verklaarde feit.

Bovendien verklaart u dat uw man een maand na jullie huwelijk en tot op heden telefoontjes krijgt (CGVS p.6, 7, 10, 11). U laat het CGVS verstaan dat ze u nog niet vergeten zijn, dat ze u zullen vinden en dat de schande die u heeft gebracht u veel zal kosten (CGVS p. 10). U gevraagd naar de frequentie van deze telefoontjes zegt u "Dus geen vast aantal, maar om de paar dagen. Soms meermaals per maand, soms per week" (CGVS p.10). U gevraagd naar wie er belde, zegt u dat u hem niet kent (CGVS p.10). U deze vraag nogmaals gesteld zegt u "Iemand belt hem op met een dorpsachtig dialect, maar hij weet niet wie." (CGVS p. 10). Daarnaast zegt u dat u na de zomer van 2014 ook telefoontjes kreeg (CGVS p.11). De reden die u aangeeft dat u sinds toen gebeld werd is dat u een nieuwe gsm had gekocht en dat uw nummer werd doorgegeven aan de balie (CGVS p.11). U gevraagd naar wat er werd gezegd, zegt u "Wij gaan alles doen om u te vinden, gaat je veel kosten, eer wassen, we gaan je vinden, het is jouw lot en niemand loopt weg van zijn lot" (CGVS p.11). U gevraagd wie u belde, zegt u "Dus precies kan ik het niet zeggen, gaat over mensen die hetzelfde dialect hebben als ik, natuurlijk gaat hij zich niet identificeren;". U gevraagd naar de frequentie van de telefoontjes zegt u dat u deze vaak ontving. Dus eenmaal per maand, soms tweemaal per maand (CGVS p. 11). Het CGVS stelt vast dat u op basis van deze verklaringen niet heeft kunnen overtuigen inzake deze door u beweerde telefoontjes. Het is immers zo dat het CGVS van mening is dat er van u verwacht kan worden meer te vertellen en te weten over deze telefoontjes, gezien de frequentie die u aangeeft. Bovendien verbaast het CGVS zich over het feit dat u, hoewel de telefoontjes al plaatsvonden sinds 2008, u niet kan duiden wie deze telefoontjes pleegt. Wanneer u beweert dat u en uw man sinds 2008 geteisterd worden door telefoontjes, kan er toch van worden uitgegaan dat u hier toch alleszins meer over zou moeten kunnen vertellen dan hetgeen u verklaarde bij het CGVS. Bovendien dient er sterk aangestipt te worden dat u het nagelaten heeft om stappen te ondernemen om deze telefoontjes te doen stoppen. Zo verklaart u dat een klacht indienen geen resultaat zou hebben (CGVS p.11), dat u niets kon doen (CGVS p.11). U geeft aan enkel met een verantwoordelijke te hebben gesproken maar omdat er geen tastbare bewijzen waren, deze niets kon doen. U geeft aan dat er enkel iets bereikt kan worden via connecties (CGVS p.11). Dit element, dat u gedurende al die jaren, nooit aanstalten heeft gemaakt om deze telefoontjes te doen ophouden, ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van deze door u geschetste feiten. U geeft aan dat u geen vertrouwen heeft in het rechtssysteem daar u aangeeft dat alles rond connecties draait (CGVS p.11). Deze verklaring is op zijn zachtst uitgedrukt opmerkelijk, gezien uw functie als advocate en ervaring in correctionele en burgerrechtelijke rechtszaken. In deze functie zou u toch op zijn minst enig vertrouwen moeten hebben in het rechtssysteem, en zou toch over de connecties waarover u spreekt moeten bezitten. Bovendien vroeg het CGVS u om welke reden u niets verteld heeft over deze telefoontjes bij DVZ (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). U zegt dat u dit niet gevraagd werd (CGVS p.11). Ook dit ondermijnt mede de geloofwaardigheid van deze door u beweerde feiten. Op basis van de frequentie van deze telefoontjes sinds 2008, zou er van u verwacht kunnen worden deze te vermelden daar zij toch een invloed uitoefenden op jullie dagelijkse leven. Ook dit feit, dat u de telefoontjes niet vermeld heeft bij DVZ, ondermijnt mede de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien geeft u aan dat uw man nog steeds woonachtig is in het dorp Zgharta. U gevraagd om welke reden hij niet mee naar België gekomen is zegt u "Omdat ik werk heb, ik heb een bedrag op mijn rekening, verzekering, hij niet. Dat zijn de nodige voorwaarden." (CGVS p. 12). Deze verklaring overtuigt het CGVS niet daar, indien er een dermate ernstige vrees tot vervolging zou zijn, uw man dan toch ook niet meer in het dorp zou kunnen verblijven en elders een meer veilige haven zou hebben gezocht.

U voegde tevens toe dat u van uw collega's hoorde dat er bepaalde personen op uw werk naar u kwamen vragen (CGVS p. 7, 11). Ook dit feit kan u wederom niet concreet maken. U gevraagd wie dit waren zegt u "Ik heb hen nooit eerder gekend. Soms een vrouw, inwoners." (CGVS p.12). U verklaart vervolgens dat u nooit afsprak met deze personen en dat u deze nooit zag (CGVS p.12). Ook deze vage omschrijvingen hierover verzwakken mede de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees. De verklaringen die u aflegt over het feit dat u op straat aangesproken werd (CGVS p.7) dragen niet bij om in de ernst van uw vrees te overtuigen gezien bovenstaande observaties.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat u de vrees die u heeft ten opzichte van uw vader niet concreet heeft kunnen maken. U geeft aan dat uw vader niet meer tegen u spreekt omwille van de problemen na uw huwelijk (CGVS p. 5). U tot tweemaal toe gevraagd dit concreet te maken verwijst u naar de religie van uw echtgenoot en dat dit een probleem vormt binnen uw geloof (CGVS p. 5). Het hoeft geen verdere uitleg, gezien het geheel van bovenstaande observaties, dat u de vrees ten opzichte van uw vader niet aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien zegt u dat u uw moeder en zus heeft ingelicht over uw tweede zwangerschap. U gevraagd om welke reden; zegt u "Ik heb vertrouwen in moeder en zus, ik hield contact met hen, ik kwam ze nog wel tegen op straat of ergens anders." (CGVS p.11). Ook hier dient aangestipt te worden dat het toch enigszins verbaast dat u uw moeder, die bij uw vader woont, hierover inlicht en u uzelf hiermee mogelijk nog verder in de problemen zou brengen.

Op basis van bovenstaande observaties heeft u niet kunnen overtuigen in de door u geuite vrees. Het CGVS is dan ook van oordeel dat u de status van erkend vluchteling dient geweigerd te worden.

De documenten die u zelf neerlegt ter staving van uw asielrelaas betwist het CGVS niet. Het CGVS trekt uw identiteit en uw beroep als advocate niet in twijfel. De door uw advocaat aangereikte rapporten/artikels vermogen evenmin, gezien u niet heeft kunnen overtuigen in uw relaas, bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 26 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en een manifeste appreciatiefout, voert verzoekster aan dat artikel 27 van voornoemd koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet correct werd toegepast door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij wijst erop dat krachtens de artikelen 197, 198 en 199 van het UNHCR 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status', onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Volgens verzoeksters begaat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* een manifeste appreciatiefout door telkens de voor haar meest nadelige interpretatie te weerhouden, *“zonder rekening te houden met bepaalde verklaringen afgelegd door verzoekster die zouden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van haar asielaanvraag”*. Vervolgens onderneemt zij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Zij formuleert haar verweer als volgt: *“(…) Eerst dient opgemerkt te worden dat verzoekster zich nooit heeft tegengesproken bij DVZ en/of CGVS.*

Bovendien is het loutere feit dat ze niet precies weet wie de mensen die haar bedreigden waren niet genoeg om haar asielaanvraag te weigeren. Het is niet onwaarschijnlijk in de Libanese samenleving om te worden bedreigd door onbekende mensen voor deze soorten feiten. Er blijkt uit informatie over het land van herkomst dat interreligieus huwelijk als een afwijkend gedrag is beschouwd. Het bericht van een dergelijk huwelijk snel verspreidt in het Libanese samenleving (cf. informatie infra).

Wat betreft de broer van verzoekster, heeft het CGVS een nadelige interpretatie van haar verklaringen gedaan. Verzoekster betekende niet dat zijn broer ontvoerd werd. Hij werd wel meegenomen maar enkel om te worden geïnterrogeerd. Er was geen ontvoering en het doel was om informatie te krijgen over verzoekster en de familie onder druk te zetten. Er werd bovendien weinig vragen gesteld over dit gebeurtenis tijdens het gehoor.

Verzoekster heeft niet “zonder” problemen kunnen getrouwd. Zoals verklaard, op 21 juli 2008 een dag voor haar huwelijk, kwamen zijn oom, een imam en een paar mannen van Hezbollah naar het huis van haar grootvader. Ze waren op zoek naar haar :

(…)

De verzoekster en haar man trouwden in het geheim in Edhen. Ze werden wel bedreigd voor het huwelijk en in de daaropvolgende dagen. Drie à vier dagen na haar huwelijk werd haar man door zijn buurman telefonisch op de hoogte gebracht dat er een mannen rondreden rond hun huis.

Bovendien, beweert het CGVS dat de familie van verzoekster een “afwachtende houding” aannam. De tegenpartij heeft hier ook een nadelige en gedeeltelijke lezing van de verklaringen van verzoekster gedaan:

(…)

Er was geen sprake van relatie toen haar man naar het huis van haar familie kwam. Bovendien kwam hij op einde in de afwezigheid van de vader en de ouders lieten zien dat hij niet welkom was. Toen verzoekster aan haar familie de toestemming had gevraagd te mogen trouwen, besloot zijn vader onmiddellijk om met het gezin naar hun dorp terug te gaan hopende dat verzoekster zijn man zou vergeten.

In tegendeel tot wat beweert het CGVS, heeft de verzoeker genoeg kunnen gepreciseerd de frequentie van de telefoontjes. Verzoekster was eerlijk en heeft niet overdreven. Ze kent niet wie er belde. Ze veronderstelt dat ze mensen uit haar dorp zijn aangezien hun dorpsachtig dialect. Verzoekster wil graag opmerken dat iedereen in haar dorp weet over haar verboden huwelijk en haar gemeenschap is er niet mee akkoord. Het CGVS heeft niet rekening gehouden met de informatie over haar land van herkomst waaruit blijkt dat het huwelijk een uiterst belangrijke instelling is in de Libanese samenleving. Een christen te huwen is als een afwijkend gedrag beschouwd door de moslimgemeenschap en die gemeenschap in de zaken van hun leden altijd mengen in Lebanon (cf. Informatie infra).

Gezien deze situatie, kan er niet worden verweten aan verzoekster dat ze geen klacht heeft ingediend. Inderdaad is het onwaarschijnlijk dat de autoriteiten iets zouden hebben gedaan voor een moslimvrouw die problemen heeft omdat ze getrouwd is met een christen. Bovendien weet de verzoekster wel dat een klacht geen resultaat zou hebben. Ze was advocaat in Lebanon. Ze begreep toen ze aan haar werk begon dat het Libanese justitiële stelsel inefficiënt en corrupt was. Verzoekster wil graag opmerken dat

ze meermaals situaties heeft ervaren waarin machtige advocaten de rechters rechtstreeks voor het terechtzitting benaderden.

Wat betreft de personen die op haar werk kwamen, wil verzoekster graag toevoegen dat haar collega's zeiden tegen haar dat ze naar haar vroegen met een dreigende timbre. Ze zeiden dat ze zullen terugkomen. Het was altijd de zelfde personen.

Mevrouw wenst ook op te merken dat iedereen wist over haar huwelijk, zelfs de andere advocaten van de balie. Achter de bedreigingen, kreeg ze ook vaak beledigingen op straat of in de rechtbank.

Het feit dat ze gehuwd is met een christen is niet serieus betwistbaar. Het is ook niet betwist door het CGVS. Mevrouw draagt trouwens altijd een kruis op haar nek. Achter de bedreigingen, wordt verzoekster ook gediscrimineerd in Lebanon omwille van haar huwelijk. Het CGVS heeft niet de maatschappelijke maatregelen en de wetgeving in Lebanon geanalyseerd.

In een arrest 174.053 van 22 augustus 2007, heeft de Raad Van State beoordeeld: «Discriminatie kan in uitzonderlijke omstandigheden gelijkgesteld worden aan een vervolging, namelijk indien de discriminerende maatregelen gevolgen hebben die ernstige schade toebrengen aan de betrokken persoon, bijvoorbeeld ernstige beperkingen om een beroep uit te oefenen, om zijn godsdienst te belijden of om toegang te hebben tot onderwijsinstellingen die normaal voor iedereen openstaan. Indien de discriminerende maatregelen op zichzelf niet ernstig zijn, kunnen zij niettemin tot gevolg hebben dat de betrokkene met reden vreest voor vervolging indien ze bij hem een gevoel van vrees en onveiligheid opwekken met betrekking tot zijn eigen lot. De vraag of deze discriminerende maatregelen op zichzelf gelijkgesteld dienen te worden met een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, kan slechts worden beantwoord in het licht van alle omstandigheden van de situatie. Discriminatie kan echter dermate zware gevolgen hebben dat ze een gegronde vrees voor vervolging kan rechtvaardigen. »

Verzoekster voegt hier, onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit zij uitvoerig citeert, nog aan toe dat “de Libanese wetgeving en de sociale maatregelen discriminerend zijn voor vrouwen zoals de verzoekster (alsook haar twee kinderen)”. Tot slot verwijst verzoekster naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde dreigberichten die zij heeft ontvangen. Zij herhaalt dat zij en haar echtgenoot sinds 2008 onder druk worden gezet door haar familie, dorpsbewoners en onbekende fundamentalisten, dat zij in meerdere regio's heeft geprobeerd om zich te vestigen maar de situatie hetzelfde blijft en dat zij vreest voor het leven van haar echtgenoot en hun twee kinderen. Tevens verwijst zij naar het principe van het voordeel van de twijfel.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document “*Liban: information sur le traitement réservé par la société aux époux qui ont contracté un mariage interreligieux, y compris lorsqu'une femme musulmane se marie avec un non-musulman; information sur la possibilité de réinstallation dans une région majoritairement chrétienne (2014-mars 2015)*” van Commission de l'immigration et du statut de réfugié du Canada van 27 maart 2015, het artikel “*Au Liban, épouser quelqu'un d'un autre groupe c'est trahir sa famille*” van Le Monde van 3 november 2012, het document “*Briser et suivre les normes: les couples islamo-chrétiens au Liban*”, het document “*Les couples “mixtes” au Liban*” en dreigberichten die verzoekster via sms heeft ontvangen.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: dreigberichten per sms, waarvan drie reeds als bijlage aan het verzoekschrift werden gevoegd, met vertaling in het Frans.

2.2.2. Op 18 december 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 2 juni 2017.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geschonden acht. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij haar vrees koppelt aan verschillende gebeurtenissen die zij zelf niet persoonlijk ervaren heeft en zij er wat betreft deze gebeurtenissen bovendien niet in slaagt te overtuigen daar (1) zij aangeeft dat de dag voor

haar huwelijk haar oom, een imam en gewapende mannen bij haar grootvader langskwamen om haar te zoeken doch zij slechts één van de gewapende mannen, M.Q., bij naam kan noemen en zij, gevraagd om te vertellen wat zij over hem weet, niet verder komt dan zeer beperkte informatie en te verwijzen naar wat de mensen zeggen, hoewel zij nochtans aangeeft dat zij M.Q. kent, zij daarnaast zegt dat haar broer werd meegenomen doch zij, gevraagd hier meer over te vertellen, opnieuw weinig concrete informatie kon verschaffen, het feit dat haar broer werd meegenomen om hem daarna, zonder meer, terug te brengen naar haar grootvader de aannemelijkheid van dit gebeuren ondermijnt en zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft verteld over deze inval bij haar grootvader, noch over het feit dat haar broer zou zijn meegenomen, wat mede de geloofwaardigheid van dit incident ondermijnt, (2) het in het licht van bovenvermelde verklaringen opmerkelijk is dat haar huwelijk probleemloos verliep en het weinig aannemelijk is dat haar familie dusdanig lang zou wachten alvorens effectief actie te ondernemen, (3) zij niet hard kan maken dat er drie vier dagen na haar huwelijk mensen rond haar huis reden, ten eerste omwille van het feit dat zij dit onrechtstreeks, via een telefoontje van haar buurman naar haar man, te weten kwam en ten tweede daar zij zeer vage beschrijvingen geeft van wat haar ter ore kwam, (4) zij verklaart dat haar man een maand na hun huwelijk en tot op heden telefoontjes krijgt en dat ook zijzelf na de zomer van 2014 telefoontjes kreeg doch zij niet kan duiden wie deze telefoontjes pleegt, zij heeft nagelaten stappen te ondernemen om deze telefoontjes te doen stoppen, hetgeen in sterke mate de geloofwaardigheid van deze door haar geschetste feiten ondermijnt, zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft verteld over deze telefoontjes, wat mede de geloofwaardigheid van deze door haar beweerde feiten ondermijnt en zij aangeeft dat haar man nog steeds woonachtig is in het dorp Zgharta, terwijl indien er een dermate ernstige vrees tot vervolging zou zijn zou worden verwacht dat haar man ook niet meer in het dorp zou kunnen verblijven en elders een meer veilige haven zou hebben gezocht en (5) zij toevoegde dat zij van haar collega's hoorde dat er bepaalde personen op haar werk naar haar kwamen vragen doch zij ook hieromtrent vage verklaringen aflegt en de verklaringen die zij aflegt over het feit dat zij op straat aangesproken werd gezien bovenstaande observaties niet bijdragen om in de ernst van haar vrees te overtuigen, (ii) zij de vrees die zij heeft ten opzichte van haar vader niet concreet kan maken en het enigszins verbaast dat zij haar moeder, die bij haar vader inwoont, en zus heeft ingelicht over haar tweede zwangerschap en zij zichzelf hiermee mogelijk nog verder in de problemen zou brengen, (iii) de door haar neergelegde documenten niets afdoen aan het voorgaande daar haar identiteit en beroep als advocate niet in twijfel worden getrokken en de rapporten/artikels evenmin vermogen de appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin om te buigen gezien zij niet heeft kunnen overtuigen in haar relaas en (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met verzoekster. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. In de mate verzoekster, onder verwijzing naar de artikelen 197, 198, 199 van het *'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status'* van UNHCR aanvoert dat onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren, gaat zij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat zij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en anderzijds dat zij ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom zij haar land van herkomst ontvlucht is terwijl van haar minstens verwacht kan worden dat zij middels een coherent en waarachtig relaas aantoonde dat haar aanvraag gerechtvaardigd is, wat *in casu* niet het geval

is zoals blijkt uit hetgeen volgt. De Raad benadrukt dat van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor haar vlucht uit haar land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft en dat zij tijdens de asielprocedure duidelijke en eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van haar asielrelaas. Echter, na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoeksters verklaringen getuigen van een verregaande onwetendheid en over de hele lijn dermate vaag, weinig concreet, incoherent, weinig doorleefd en weinig plausibel zijn dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen en derhalve geen geloof kan worden gehecht aan haar beweringen als zou zij in Libanon jarenlang problemen hebben gekend omwille van haar interreligieuze huwelijk.

2.7.1. Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat de door verzoekster tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geschetste feiten danig verschillen van hetgeen zij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard en waar zij, gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst, liet optekenen *“Toen mijn dochter (A.(...)) 4 jaar oud werd stuurde ik haar naar een privéschool genaamd “Mar-Yakoub” te Zgharta (Ker Msade). Ik had constant schrik dat mijn dochter zou ontvoerd worden. De situatie in Libanon is erg gevaarlijk. Er heersen heel wat problemen tussen de soennieten en sjiieten. Daesh is eveneens actief in Libanon waardoor ik veel schrik had. Mijn echtgenoot en mijn dochter zijn Christen (Maroniet). Als sjiiet wordt ik door de soennieten onterecht gezien als een aanhanger van Hezbollah. Ik woonde in een Christelijke stad waardoor het heel moeilijk was om een job als advocaat te vinden (dit aangezien ik moslim ben). Ik diende me naar Tripolis te begeven om als advocaat te kunnen werken. In Tripolis is de bevolking grotendeels soenniet. Dit zorgde voor heel wat spanningen! Ik voelde me niet meer veilig en had schrik voor de toekomst van mijn dochter en mijn toekomstig kind. Ik besloot dus om naar Europa te komen. **Werd u concreet slachtoffer van bedreigingen?** Ja, ik werd meermaals bedreigd door soennieten. **Kan u dit toelichten?** Het ging om verbale bedreigingen. Zo’n 6 à 7 maand geleden bevond ik me te Tripolis. Ik droeg een ketting met een kruisbeeld. Een voorbijganger trok de ketting van mijn hals. Hij vertelde me dat ik volgende keer een groot probleem zou hebben. De verbale bedreigingen hielden niet op! (...) **Werd u concreet bedreigd in Zgharta?** Neen, ik voelde me echter uitgesloten.”* (administratief dossier, stuk 16, vraag 3.5.). Verzoekster maakte op geen enkel ogenblik melding van het feit dat de dag voor haar huwelijk haar oom, een imam en gewapende mannen bij haar grootvader langskwamen om haar te zoeken, dat bij deze inval haar broer werd meegenomen, dat haar man drie à vier dagen na hun huwelijk door de buurman telefonisch op de hoogte werd gebracht van het feit dat er mensen rond haar huis reden, dat haar man sinds 2008 en zijzelf sinds 2014 dreigtelefoontjes ontvingen en dat er onbekenden op haar werk naar haar kwamen vragen. Evenmin maakte zij op de Dienst Vreemdelingenzaken gewag van een vrees die zij ten opzichte van haar vader zou koesteren omwille van haar huwelijk. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoekster worden verwacht dat zij al deze elementen, die blijkens haar verklaringen op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kern van haar relaas betreffen, bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo deze feiten op enige waarheid zouden berusten. Van verzoekster mag immers worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat verzoekster een opgeleide vrouw is die tewerkgesteld was zodat van haar een coherent relaas kan verwacht worden.

2.7.2. Verzoeksters geloofwaardigheid wordt verder onderuit gehaald door tal van onwetendheden en vaagheden in haar verklaringen omtrent de gebeurtenissen waaraan zij haar vrees koppelt.

2.7.2.1. Zo wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt *“U geeft aan dat u op 21 juli 2008, een dag vóór uw huwelijk, door uw tante op de hoogte werd gebracht dat uw oom, een imam en gewapende mannen bij uw grootvader langskwamen om u te zoeken. Volgens uw verklaringen is de reden waarom ze u zochten, dat ze uw huwelijk wilden belemmeren dat de dag nadien zou plaatsvinden (CGVS p. 9). U gevraagd wie die gewapende mannen waren, zegt u dat u één van hen kent. U noemt deze bij naam, M.(...) Q.(...) behorend tot Hezbollah (CGVS p.9). U gevraagd te vertellen wat u over hem weet, schetst u in algemene bewoordingen dat hij een inwoner van het dorp is en dat hij, volgens de mensen, in een veiligheidsbedrijf in Beiroet werkt (CGVS p.9). U gevraagd wat zijn functie binnen Hezbollah is, zegt u dat u hierover geen idee heeft (CGVS p.9). Hoewel u aangeeft dat u M.(...) Q.(...) kent, komt u*

niet verder dan zeer beperkte informatie en te verwijzen naar wat de mensen zeggen. Daarnaast zegt u dat uw broer werd meegenomen (CGVS p.9). U gevraagd hier meer over te vertellen zegt u “Ze hebben niets met hem gedaan, ze zochten mij, daarna keerden ze terug naar mijn grootvader” (CGVS p.9). U vervolgens gevraagd wat de reactie van hen was toen ze u niet vonden, zegt u “Volgens hen zochten ze overal, hebben ze een huiszoeking verricht, toen ze niemand vonden, namen ze hem mee en gingen ze weg.” (CGVS p.9). U gevraagd wat er daarna gebeurde zegt u “Dat weet ik niet, ze keerden terug naar het dorp” (CGVS p.9). (...)”

Met het verweer in het verzoekschrift “Het is niet onwaarschijnlijk in de Libanese samenleving om te worden bedreigd door onbekende mensen voor deze soorten feiten. Er blijkt uit informatie over het land van herkomst dat interreligieus huwelijk als een afwijkend gedrag is beschouwd. Het bericht van een dergelijk huwelijk snel verspreidt in het Libanese samenleving” slaagt verzoekster er allerm minst in haar nagenoeg volstrekte onwetendheid over de feiten die zich de dag voor haar huwelijk zouden hebben afgespeeld te vergoelijken. Zij werd bij de inval bij haar grootvader immers niet gezocht door onbekenden maar door haar oom, de sheikh en een paar mannen van Hezbollah. Zij werd bovendien telefonisch op de hoogte gebracht van deze gebeurtenis door haar tante, die op het ogenblik van de inval zelf ook aanwezig was (administratief dossier, stuk 3, p. 6 en p. 9). Er mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster via haar tante alle details over dit incident zou hebben vernomen, met inbegrip van de identiteit van de andere mannen die bij de inval betrokken waren. Dit klemt des te meer daar het op dat ogenblik voor verzoekster cruciaal was te weten door wie zij precies werd gevisieerd. Dat zij deze kennis ontbeert komt haar geloofwaardigheid dan ook allerm minst ten goede.

Waar verzoekster nog opmerkt dat tijdens het gehoor weinig vragen werden gesteld over haar broer die werd meegenomen, wijst de Raad erop dat aan verzoekster op algemene wijze werd gevraagd “U zegt dat ze uw broer hebben meegenomen, vertel daar eens over?”. Het was dan ook aan verzoekster om hierop alle informatie te verschaffen die zij nuttig achtte. Zij kwam echter niet verder dan “Ze hebben niets met hem gedaan ze zochten mij daarna keerden ze terug naar mijn grootvader.” (administratief dossier, stuk 3, p. 9). Verzoekster draagt zelf de verantwoordelijkheid voor het afleggen van degelijke korte, vage en nietszeggende verklaringen, aan de hand waarvan zij geenszins aannemelijk maakt dat zij werkelijk op de hoogte is van het gebeurde en waarmee zij er aldus andermaal niet in slaagt te overtuigen. Zij kan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het verzoekschrift dan ook niet ernstig verwijten dat meer vragen moesten worden gesteld zodat haar asiëldossier had kunnen vervolledigd worden.

2.7.2.2. Verzoekster verklaart daarnaast dat haar man drie à vier dagen na hun huwelijk door de buurman telefonisch op de hoogte werd gebracht van het feit dat er mensen rond haar huis reden. Haar verklaringen in dit verband zijn echter wederom weinig concreet: “Die periode hadden wij een huis gewoond in Zgharta. En mensen zeiden tegen A.(...) dat paar mannen hier rondrijden. En toen, een inwoner aan de mannen vroeg, wie zijn jullie reageerden ze als volgt: het zijn uw zaken niet. (...) Dus onze buurman, zei tegen mijn man, dat mensen naar mij en hem vroegen. Ze kwamen langs en de buurman wist niet of ze familieleden waren of niet. Verder gaf hij geen details en ik heb ook van niemand gehoord dat ik gezocht werd buiten mijn tante, geen kennissen of familieleden buiten ons dorp, wij kennen niet zoveel mensen. (...) U vertelde voor de pauze, dat “een paar mannen rond reden”. **Vertel daar eens over.** Ik heb het over mijn buurman, die mensen rond onze woning zag. Hij kent die mensen niet, hij komt uit Zgharta. Hij weet niets over de inwoners van mijn dorp, hij wist ook niet of ze familieleden waren of niet. Misschien waren wij op huwelijksreis, en later terugkeren naar dorp. Hij weet niets over probleem. **Wanneer vertelde uw buurman dat aan u dat dat gebeurde?** Drie à vier dagen later dan huwelijk. (...) **U weet dit enkel via uw buurman, u heeft dat zelf niet ervaren?** Neen, ik ken hem niet eens, hij heeft dat aan mijn man verteld, dat gebeurde telefonisch. **Wat was jullie reactie toen jullie dat hoorden?** Ik voelde me niet goed en hij was geïrriteerd, vooral door het feit dat hij langskwam. Hij zei, zo'n persoon zal zeker zeer machtig zijn, want iemand zal durven naar andere wijk te gaan zomaar zonde schrik. **“Zo'n persoon zal zeer machtig zijn”, wat bedoelt u daarmee?** Hij heeft het in algemene over personen die langskwamen, hoogstwaarschijnlijk inwoners van ons dorp. **Kan u meer vertellen over die personen die langs kwamen?** Nee” (administratief dossier, stuk 3, p. 6 en p. 10). Op basis van dergelijke vage beschrijvingen, waarin zij in het verzoekschrift slechts volhardt, slaagt verzoekster er opnieuw niet in dit door haar aangehaalde feit hard te maken.

2.7.2.3. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen “Bovendien verklaart u dat uw man een maand na jullie huwelijk en tot op heden telefoontjes krijgt (CGVS p.6, 7, 10, 11). U laat het CGVS verstaan dat ze u nog niet vergeten zijn, dat ze u zullen vinden en dat de schande die u heeft gebracht u veel zal kosten

(CGVS p. 10). U gevraagd naar de frequentie van deze telefoontjes zegt u "Dus geen vast aantal, maar om de paar dagen. Soms meermaals per maand, soms per week" (CGVS p.10). U gevraagd naar wie er belde, zegt u dat u hem niet kent (CGVS p.10). U deze vraag nogmaals gesteld zegt u "Iemand belt hem op met een dorpsachtig dialect, maar hij weet niet wie." (CGVS p. 10). Daarnaast zegt u dat u na de zomer van 2014 ook telefoontjes kreeg (CGVS p.11). De reden die u aangeeft dat u sinds toen gebeld werd is dat u een nieuwe gsm had gekocht en dat uw nummer werd doorgegeven aan de balie (CGVS p.11). U gevraagd naar wat er werd gezegd, zegt u "Wij gaan alles doen om u te vinden, gaat je veel kosten, eer wassen, we gaan je vinden, het is jouw lot en niemand loopt weg van zijn lot" (CGVS p.11). U gevraagd wie u belde, zegt u "Dus precies kan ik het niet zeggen, gaat over mensen die hetzelfde dialect hebben als ik, natuurlijk gaat hij zich niet identificeren;". U gevraagd naar de frequentie van de telefoontjes zegt u dat u deze vaak ontving. Dus eenmaal per maand, soms tweemaal per maand (CGVS p. 11). Het CGVS stelt vast dat u op basis van deze verklaringen niet heeft kunnen overtuigen inzake deze door u beweerde telefoontjes. Het is immers zo dat het CGVS van mening is dat er van u verwacht kan worden meer te vertellen en te weten over deze telefoontjes, gezien de frequentie die u aangeeft. Bovendien verbaast het CGVS zich over het feit dat u, hoewel de telefoontjes al plaatsvonden sinds 2008, u niet kan duiden wie deze telefoontjes pleegt. Wanneer u beweert dat u en uw man sinds 2008 geteisterd worden door telefoontjes, kan er toch van worden uitgegaan dat u hier toch alleszins meer over zou moeten kunnen vertellen dan hetgeen u verklaarde bij het CGVS. Bovendien dient er sterk aangestipt te worden dat u het nagelaten heeft om stappen te ondernemen om deze telefoontjes te doen stoppen. Zo verklaart u dat een klacht indienen geen resultaat zou hebben (CGVS p.11), dat u niets kon doen (CGVS p.11). U geeft aan enkel met een verantwoordelijke te hebben gesproken maar omdat er geen tastbare bewijzen waren, deze niets kon doen. U geeft aan dat er enkel iets bereikt kan worden via connecties (CGVS p.11). Dit element, dat u gedurende al die jaren, nooit aanstalten heeft gemaakt om deze telefoontjes te doen ophouden, ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van deze door u geschetste feiten. U geeft aan dat u geen vertrouwen heeft in het rechtssysteem daar u aangeeft dat alles rond connecties draait (CGVS p.11). Deze verklaring is op zijn zachtst uitgedrukt opmerkelijk, gezien uw functie als advocate en ervaring in correctionele en burgerrechtelijke rechtszaken. In deze functie zou u toch op zijn minst enig vertrouwen moeten hebben in het rechtssysteem, en zou toch over de connecties waarover u spreekt moeten bezitten. (...)"

Met de argumentatie in het verzoekschrift dat zij de frequentie van de telefoontjes voldoende heeft kunnen preciseren, dat zij echter niet weet wie er belde, dat zij veronderstelt dat het mensen uit haar dorp zijn en dat haar niet kan worden verweten dat ze geen klacht heeft ingediend daar dit geen resultaat zou hebben vermits het Libanese justitiële stelsel inefficiënt en corrupt is, komt verzoekster in wezen niet verder dan het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij evenwel geen valabele argumenten bijbrengt die het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

2.7.2.4. Uit verzoeksters verklaringen blijkt voorts dat zij sinds haar stageperiode op straat werd lastiggevallen en verbaal werd bedreigd omdat zij een relatie had met een christen en omdat zij een halsketting met een kruisbeeld droeg (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en stuk 3, p. 6-7). De Raad kan echter niet anders dan concluderen dat verzoekster, die pas in 2016 besloot om Libanon te verlaten, deze verbale bedreigingen alsook de telefonische bedreigingen die haar man sinds 2008 en zijzelf sinds 2014 ontvingen, klaarblijkelijk niet voldoende ernstig of zwaarwichtig achtte om hiertegen concrete actie te ondernemen. Dat verzoekster de door haar aangehaalde bedreigingen jarenlang onderging, zij nooit klacht indiende, zij gewoon aan het werk bleef en haar leven leidde samen met haar gezin, zij niet eerder het land heeft verlaten en haar man tot op heden zonder noemenswaardige problemen in Zgharta woont (administratief dossier, stuk 3, p. 4 en p. 12), ondermijnt naar het oordeel van de Raad in niet geringe mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde bedreigingen en geschetste vrees.

2.7.2.5. Verzoekster haalt daarnaast aan dat zij van haar collega's hoorde dat er mensen op haar werk belden of naar haar kwamen vragen. Ook werd zij blijkens haar verklaringen meermaals op straat aangesproken met de vraag om een dossier te bekijken. Deze personen weigerden echter telkenmale een afspraak op kantoor of op de rechtbank. Daarom had verzoekster naar eigen zeggen 'vermoedens' (administratief dossier, stuk 3, p. 7 en p. 11-12). Opnieuw kan verzoekster echter niet verduidelijken wie deze mensen waren of wat ze van haar wilden en zijn haar verklaringen in dit verband dusdanig vaag dat ze er niet in slaagt de Raad te overtuigen. De opmerking in het verzoekschrift "Wat betreft de personen die op haar werk kwamen, wil verzoekster graag toevoegen dat haar collega's zeiden tegen haar dat ze naar haar vroegen met een dreigende timbre. Ze zeiden dat ze zullen terugkomen. Het was altijd de zelfde personen." kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.7.2.6. Tot slot haalt verzoekster een vrees aan ten opzichte van haar vader. Tijdens het gehoor gevraagd om deze vrees toe te lichten, verklaarde verzoekster dat haar vader niet meer tegen haar spreekt omwille van de problemen na haar huwelijk. Dit kan echter bezwaarlijk volstaan om in haar hoofd te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit klemmt des te meer daar uit verzoekster verklaringen blijkt dat zij tot op heden wel contact onderhoudt met haar moeder en een van haar zussen (administratief dossier, stuk 3, p. 4-5 en p. 11).

2.7.3. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekster uiteengezette asielmotieven. Het louter aanhalen van informatie over interreligieuze huwelijken en de problemen die hiermee gepaard (kunnen) gaan kan verzoeksters geloofwaardigheid niet herstellen en volstaat dan ook niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door haar opgediste relaas, in gebreke. Waar verzoekster in het verzoekschrift nog stelt dat zij, naast de bedreigingen, in Libanon tevens wordt gediscrimineerd omwille van haar huwelijk, dient erop gewezen dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Op basis van verzoeksters verklaringen en de algemene beschouwingen in het verzoekschrift kan echter niet worden besloten dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.7.4. De door verzoekster bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De dreigberichten per sms kunnen door eender wie zijn opgesteld/verstuurd zodat hieraan slechts enige objectieve bewijswaarde kan worden verleend indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* geenszins het geval is gebleken. Het moet overigens opmerkelijk worden geacht dat verzoekster pas na confrontatie met een negatieve beslissing plots in staat blijkt te zijn om deze sms-berichten, die reeds dateren van 2014, 2015 en 2016, voor te leggen. De Raad kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat de sms-berichten in kwestie als complaisancestukken voor onderhavige beroepsprocedure werden opgesteld. De overige informatie toegevoegd aan het verzoekschrift werd hoger reeds in acht genomen. De stukken neergelegd in de loop van de administratieve procedure worden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct beoordeeld als volgt: *"(...) De documenten die u zelf neerlegt ter staving van uw asielrelaas betwist het CGVS niet. Het CGVS trekt uw identiteit en uw beroep als advocate niet in twijfel. De door uw advocaat aangereikte rapporten/artikels vermogen evenmin, gezien u niet heeft kunnen overtuigen in uw relaas, bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen."*

2.7.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofd van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8.1. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.8.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad op 18 december 2017 overgemaakte update (COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 2 juni 2017) blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing nog steeds gehandhaafd blijven.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaatsvonden in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 kilometer van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een berm bom in het stadsdeel Zahle in het Noordoosten van de Bekaa. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond. Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFS ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen

onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke troepenmacht tracht zich te ontplooien in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist dit besluit op generlei wijze, noch brengt zij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Daar verzoekster aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.9. In zoverre verzoekster nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Artikel 27 PR CGVS luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”

Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar asielaanvraag niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.12. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een

hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS